

Op jacht naar het krat – Frank Heinen

Op zaterdag 21 december sloten we zoals gebruikelijk het loopjaar af met de Linschotenloop en een etentje. Dit jaar was het bij De Doordraaiers. Het eten hadden we geregeld met cateraar Taj Mahal. Zij bezorgden het eten en haalden na afloop alle schalen weer op. Afgehandeld. Of: toch niet? Een dag na het feest bedachten Marjan en ik dat een deel van de schalen in kratten had gezeten. Die zaten niet bij de schalen in onze auto. Enfin: op maandag 23 december ging ik op de fiets naar De Doordraaiers om te kijken of de kratten daar nog waren. Hieronder lees je hoe dat ging.

Op de fiets

Ik dacht: ik ga niet te vroeg. Ik wist überhaupt niet of er iemand was bij De Doordraaiers op maandagavond; ik ging een beetje op de gok.

Zo rond 19.00 uur zat ik op de fiets. Vanaf ons huis fietste ik het Imkerspad af. Bij de tunnel, waar mensen met de training nogal eens hun fiets neerzetten, zag ik Emma met nog een hardloper. Ik dacht bij mezelf: "Da's nou ook toevallig, dat die daar op maandag gaan hardlopen, precies vanaf daar".

Ik fiets verder. Onder de tunnel door, rechtsaf de Veste oversteken. Vervolgens komt Adri van onze loopgroep naast mij fietsen. Ik denk een fractie van een seconde: "Ben ik nou gek? Het is toch maandag!?". Dan pas realiseer ik me dat er nu LGH-training is, want morgen is het immers kerstavond!

Ik fiets verder met Adri mee op en arriveer bij De Doordraaiers. Buiten zie ik Eddy. Hij zegt: "O, wat goed dat je weer komt trainen". Daar zijn ook Peter en Katinka. Ik hoor: "O, Frank is er ook weer". Ik zeg: "Nee, ik kom niet trainen. Ik kom nu alleen voor vergeten kratten van de catering".

In de hal 1

Ik ga naar binnen. De hele hal is vol met LGH'ers. Het is bijna tijd voor het trainerspraatje. Ik denk: "Nou, nu maar meteen de kantine in. Even geen vragen".

In de kantine 1

In de kantine is het behoorlijk donker, maar er is één persoon van De Doordraaiers aanwezig. Ik leg de situatie uit. Hij gaat met mij mee om te kijken achter de bar, waar alles donker is. Hij heeft het licht van zijn smartphone aangedaan. We lopen samen de keuken in en gaan het voorraadshok in. Ik zie bijna niets, alleen het fladderende zoeklicht van zijn smartphone, dat de schappen met voorraden in een vage rondzwerving van licht kort doet oplichten. De duistere omgeving brengen de kratten met flesjes limonade in een geheel andere sfeer dan toen we hier zaterdag met een grote ploeg alle schalen stonden af te spoelen.

Ik zie de kratten niet. "Er is hier toch wel gewoon licht?" denk ik en ik zeg het. Ik vind de

lichtknop van de keuken en even later ook die in het voorraadhok. "Nou, ik zie geen kratten", zegt de Doordraaier.

Ik kijk achter de bar. Het ziet er nu heel anders uit dan afgelopen zaterdag, toen Peter en ik liedjes stonden aan te klikken op de laptop. We verduisteren het voorraadhok en de keuken weer. "Zijn er in die tussentijd mensen van De Doordraaiers geweest?", vraag ik. "Ja, dat zal vast wel", zegt hij.

Van de kantine terug naar de hal

Toen zei ik, om het zoeken met de bereidwillige meezoeker af te sluiten: "Ja, nou ja, anders zijn ze misschien inmiddels toch meegenomen door iemand van ons, van de LGH. Ik informeer wel even, aan de andere kant van de deur, in de hal." Inmiddels is het daar heel vol met hardlopers zie ik.

Maar nogal tot mijn verbazing zegt-ie: "Als iemand anders van de LGH die kratten al heeft, dan hebben jullie het onderling niet goed afgestemd". Ik weet even niet wat ik moet zeggen. Ik denk aan de bardienst tijdens het feest, die wij overnamen van De Doordraaiers. Er is wel vaker wat af te stemmen, zou ik zo denken. Ik zeg: "Ja, ehm..." en denk even na over wat ik ga zeggen.

Maar hij wil erover doorgaan en zegt weer dat als iemand anders die kratten al had wij het niet goed hadden afgestemd. Ik denk bij mezelf: "Ja, OK, dat is als alles goed is gegaan. Maar er gaat wel eens iets niet helemaal goed. En daarom ben ik hier nu. Toch?"

Ik zie geen kans dit naar hem toe verder onder woorden te brengen en ga de deur door de hal weer in.

In de hal 2

Ik ben weer terug in de hal. "Hé Frank, ben je weer goed hersteld van Linschoten?", vraagt Emma. Ik antwoord van wel, maar dat de blessure er nog zit. Ik zie Harry en Gerda samen staan en spreek ze aan. Gerda is meteen bereidwillig om samen te gaan zoeken. Ze stelt voor om in de kantine te gaan kijken.

In de kantine 2

Ik was natuurlijk al in de kantine geweest. Dat zeg ik ook tegen Gerda, maar mijn motto is nu: twee zien meer dan één. De persoon van De Doordraaiers is daar nog steeds. Hij ziet ons nu samen binnenkomen voor hetzelfde en zegt er maar niets van. Ik doe het licht in de keuken aan. Inmiddels weet ik waar de lichtknop zit. Gerda loopt het voorraadhok in. Ook daar doen we het licht aan. Nee, hier zien we de ook kratten niet. Weer niet.

Van de kantine weer terug naar de hal

De suggesties kwamen op: buiten. Of in de kleedkamers. We gaan weer terug naar de hal. "O, Frank, wat leuk, dat je weer komt lopen", hoor ik zeggen. Ik antwoord: "Nee, ik kom niet lopen, ik kom voor de vergeten kratten van het feest".

Het plan is: Gerda kijkt in de dameskleedkamer, ik in de herenkleedkamer. Gerard staat bij de deur van de herenkleedkamer en staat startklaar om mij iets te gaan zeggen. Maar ja, ik loop nu toch maar door, want ik zoek immers kratten. Inmiddels houdt Erik zijn verhaal.

Ik zie de kratten niet in de herenkleedkamer. Gerda komt weer uit de kleedkamer van de dames. Daar zijn de kratten ook niet.

En dan zegt Gerda: "Kijk daar dan!" Rechts naast de deur staat een setje kratten tegen de muur. Doordat het halletje overvol staat met hardlopers zie je dat heel slecht.

Het zijn ze. Ik loop met de kratten onder mijn arm naar mijn fiets. Voor de lopers uit maar. Is wel zo handig. Met de kratten onder mijn arm fiets ik weer naar huis en had een zorg minder.